

Arrest

nr. 339 675 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 13 oktober 2024 aan in België en dient op 15 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 24 juni 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtun origine. U bent geboren in 2005 in Koratas, district Mahmoud Raqi in de provincie Kapisa, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen met uw ouders, uw broer en zussen. Uw vader is ondertussen vermist. Uw moeder, broer en zussen wonen nog altijd in hetzelfde dorp. U praktiseert de soennitische islam. U ging vier jaar naar school en werkte verder op de velden van uw familie.

Voor uw vertrek uit Afghanistan werkte uw vader voor de overheid. Hij was tijdens het presidentschap van Najibullah tewerkgesteld als Zabed in het leger. Tijdens de regering van Karzai en Ghani werd hij aangesteld als het hoofd van de Kuchigemeenschap en was hij tevens dorpsoudste. In die hoedanigheid was uw vader in de provincie Kapisa tewerkgesteld.

Tijdens zijn werk als malek en als hoofd van de Kuchi gemeenschap werd uw vader meermaals bedreigd door de taliban. Ze wilden immers dat hij met dit werk ophield en stuurden hem daarom meerdere dreigbrieven. Uw vader gaf hier geen gehoor aan en werkte verder tot aan de machtsovername van de taliban in augustus 2021. Ongeveer een maand later werd hij uit zijn huis meegenomen door talibanleden. U heeft sindsdien niets meer van hem gehoord. Zelf hebt u de taliban bedreigd met de dood waardoor ze u een dag vasthielden. Na bemiddeling door de dorpsouderen werd u vrijgelaten. Niettemin zochten deze talibs u daarna nog twee keer bij u thuis waardoor u in de tiende maand van 2021 uw land van herkomst besloot te verlaten.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije en na een verblijf van twee jaar in dit laatste land kwam u het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije waar u uw vingerafdrukken hebt moeten geven. Een maand later zette u uw reis verder via Servië naar Hongarije. Daar aangekomen werd u door de lokale mensensmokkelaars gefilmd en maakten ze een videopname van u terwijl u naakt was. U vreest dat deze video in Afghanistan gedeeld zal worden. De volgende dag reisde u via Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk door naar België waar u aankwam op 13 oktober 2024 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 15 oktober 2024. U verklaarde bij aankomst minderjarig te zijn.

Na uw vertrek zijn de taliban nog een aantal keer naar uw huis gekomen om u te zoeken.

Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van het vroegere werk van uw vader en omdat u hen hebt bedreigd. U vreest dat er een naaktvideo van u zal circuleren in Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: de aanstellingsbrief van uw vader als hoofd van de Kuchi gemeenschap, uw taskara en die van uw vader, bankkaarten van uw vader, en een document van Pakistaanse firma waarmee u wilt aantonen dat ze uw documenten in hun bezit hebben. Op 9 juni 2025 maakte u een e-mail van uw psycholoog over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Het CGVS merkt ook op dat hoewel u melding maakt van psychologische problemen, in het bijzonder stress en slaapproblemen (CGVS, p 14, 17 en 18), u niet de minste aanwijzing hebt gegeven van overtuigende, nauwkeurige en ernstige bewijzen die het CGVS kunnen inlichten over de realiteit, de omvang en de ernst van dit probleem dat u beweert te hebben, of de behandeling die dit vereist. U legt in dit opzicht een e-mail neer van uw psycholoog. Uit dit document blijkt nergens dat u niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure.

In dit medisch-psychologisch attest wordt in fine gewag gemaakt van PTSS, gekenmerkt door paniekaanvallen, flashbacks en slaapproblemen. De huidige behandeling zou gericht zijn op het uitroeien van deze fobieën en het behandelen van PTSS. Er wordt echter nergens uiteengezet wat deze behandeling inhoudt, noch wordt geconcretiseerd welke steunmaatregelen in casu kunnen worden verleend. Er wordt op zeer summiere wijze gesteld dat er sprake is van PTSS. Uit het psychologisch attest blijkt nergens dat of op welke wijze uw mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld en wordt hierin nergens enigszins verduidelijkt hoe tot de diagnose PTSS is gekomen. Ook lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op uw verklaringen en gedragingen tijdens de gesprekken met uw psycholoog, en werd het niet opgesteld door een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Daarenboven staat er te lezen dat u herhaaldelijk werd blootgesteld aan buitensporig geweld en mishandeling, terwijl u daar niets over hebt verklaard ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Voorts blijkt hieruit nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Het CGVS stelt vast dat u bij de huidige stand van zaken evenmin een recent medisch-psychologisch document heeft overgelegd waaruit de door u gestelde gezondheidsproblemen blijken.

Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud kon daarenboven op geen enkel moment worden opgemaakt dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U begreep alle vragen en gaf zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u niet op inging (CGVS p 1). Het onderhoud vond in normale omstandigheden plaats en op het einde van het onderhoud gaf u te kennen de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (CGVS p 2 en 17), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over het door u aangemeten profiel van minderjarige. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken als geboortedatum 15 juni 2007 op, wat betekent dat u op het moment van uw aankomst in België 17 jaar zou zijn geweest (zie fiche NBMV en Verklaring DVZ, nr. 4). Bij het CGVS stelde u wederom geboren te zijn in 2007 (CGVS, p 3). Volgens het leeftijdsonderzoek uitgevoerd in opdracht van de Dienst Voogdij werd uw leeftijd op 21 oktober 2024 evenwel vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Rekening houdende met deze standaarddeviatie wil dit zeggen dat u op z'n minst 18 jaar oud was op 21 oktober 2024 (de datum waarop het medisch onderzoek werd uitgevoerd). Hieruit moet geconcludeerd worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw leeftijd en u dus bewust verklaarde minderjarig te zijn terwijl dit niet het geval was. Uw algehele geloofwaardigheid wordt door het voorgaande reeds aangetast.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omwille van de activiteiten van uw vader. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat u het profiel van uw vader geenszins aannemelijk maakt. U verklaart dat hij tewerkgesteld was als Zabed (= sergeant) tijdens het presidentschap van Najibullah. U gevraagd alles te vertellen wat u weet over het werk van uw vader blijft u het antwoord volledig schuldig en weet u slechts te verwijzen naar de ontbrekende documenten die zijn profiel volgens uw verklaringen zouden kunnen staven (CGVS, p 5). Zo stelt u dat u enkel weet dat uw vader werkzaam was als zabed en dat u vermoedt dat hij gestationeerd was in Kapisa (CGVS, p 5-6). Over de specifieke taken en verantwoordelijkheden van uw vader kan u ook vrijwel niets vertellen (CGVS, p 6). Bovendien verklaart u aanvankelijk dat hij als zabed in het leger diende (CGVS, p 5), om daarna te beweren dat hij nooit in het leger was: u zegt plots niet te weten 'bij welke instantie hij werkte als zabed' (CGVS, p 6). U weet verder niet hoe uw vader aan die rang zou zijn geraakt en wanneer hij deze zou hebben verkregen (CGVS, p.6). Of uw vader al dan niet aan gevechten meedeed, weet u ook niet. U gevraagd naar de naam van zijn eenheid of bataljon, blijft u wederom het antwoord schuldig (CGVS, p 7). U benoemt twee collega's van uw vader, van wie u er één zou hebben gesproken in Turkije (ibid.). U verklaart tevens dat u uw vader nooit iets gevraagd hebt over zijn job en u heeft ook nooit geïnformeerd naar uw vaders job bij andere mensen zoals bij uw moeder, uw ooms of dus die ene college van uw vader (ibid.). In het licht van de immer volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan is het nauwelijks ernstig te nemen dat iemand, wiens vader als sergeant zou hebben gediend, in het geheel niet geïnteresseerd zou zijn in het werk van zijn vader en hier vrijwel geen informatie over zou kunnen delen. Uw jonge leeftijd biedt hiertoe geen verschoning. Redelijkerwijze kan men immers veronderstellen dat het werk van uw vader en de ermee gepaard gaande risico's thuis wel eens ter sprake gebracht zouden worden indien uw vader daadwerkelijk actief is geweest voor het leger. Uw vader zou deze hoge functie hebben kunnen uitoefenen omdat hij nu eenmaal een geschoold persoon was. Gevraagd welke studie hij dan wel deed, komt u niet verder dan te stellen dat u niet weet 'wat hij allemaal heeft gestudeerd' (CGVS, p.6). Ook dit roept eens te meer de nodige vraagtekens op.

Ook over het werk van uw vader als hoofd van de Kuchi gemeenschap en als dorpsoudste (= malek) blijven uw verklaringen erg vaag. Zo kan u in algemene termen wel schetsen hoe een malek wordt aangeworven (CGVS, p 7-8), maar wanneer de protection officer u vraagt naar de specifieke taken van uw vader als malek herhaalt u telkenmale vaagweg dat de taak van een malek eruit bestond om stempels te zetten op documenten van soldaten die wilden toetreden tot het leger (CGVS, p 5 en 8). Dat u dit als enige taak van een dorps hoofd kan aanhalen, mag zeer ernstig verbazen. U bovendien gevraagd hoe uw vader dan besloot wie wel en niet naar het leger mocht, verklaart u dat hij enkel betrouwbare mensen uitkoos (CGVS, p 8). U hierover verder bevraged, stelt u, zonder hierover verder uit te weiden, dat hij als getrainde persoon direct kon inschatten wie betrouwbaar was (ibid.). Ook stelt u dat iedereen weet dat de malek als taak heeft om geschillen tussen mensen op te lossen (ibid.). U gevraagd naar voorbeelden van zo'n conflicten waarbij uw vader tussenkwam, blijft u echter het antwoord schuldig. U daarna gevraagd op welke manier uw vader te werk ging met conflicten, biedt u eens te meer een nietszeggend antwoord en stelt u dat de malek van het dorp bij elk conflict een beslissing neemt (CGVS, p 9).

Over het voorgehouden werk van uw vader als hoofd van de Kuchi gemeenschap blijft u wederom bijzonder vaag en stelt u dat hij "het administratief werk verderzette" (CGVS, p 6-7). Gevraagd om dit verder toe te lichten, houdt u het er op dat u hierover verder niets weet. Hij zou ook problemen hebben moeten oplossen, maar u kan dan weer niet één voorbeeld hiervan geven (CGVS, p 6-7). Gevraagd om iets te vertellen over zaken die gebeurd zijn op zijn werk, anekdotes etc. slaagt u er wederom niet in om ook maar iets aan te brengen.

Dit alles maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over het voorgehouden werk van uw vader. Gezien uw familie op de hoogte is van uw verzoek om internationale bescherming, en u nog contact hebt met hen (CGVS, p 4), kan er toch van uitgegaan worden dat u, indien uw asielmotieven en het profiel van uw vader op de waarheid zouden berusten, heel wat meer over zijn beroep zou kunnen vertellen en u hiertoe alle mogelijke inspanningen zou hebben ondernomen. Dat u vrijwel niets over hem

weet te vertellen ondermijnt dan ook op niet geringe wijze uw geloofwaardigheid omtrent het profiel dat u uw vader aanmeet.

Voorts legt u ook geen documenten neer die het werk van uw vader zouden kunnen staven of waaruit een familiale band blijkt tussen u en uw vader. U verklaart dat u alleen maar foto's met uw vader had op de gsm die werd gestolen (CGVS, p 17) en dat de werkdocumenten van uw vader vastzitten in Pakistan en binnenkort zullen aankomen (CGVS, p 6). Na het persoonlijk onderhoud liet u na verdere documenten m.b.t. het werk van uw vader in te dienen.

Ook de volgende vaststellingen bevestigen dat er geen geloof aan uw relaas kan worden gehecht. Op de DVZ stelde u een vrees te koesteren voor de taliban omwille van het werk van uw vader (Informatiefiche DVZ, punt 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat uw problemen met de taliban vooral begonnen toen u hen met de dood had bedreigd nadat zij uw vader meenamen (CGVS, p 5). Dat u dit niet onbelangrijke gegeven zou nalaten te vermelden tijdens uw interview op DVZ is zeer merkwaardig, temeer u bevestigt dat u op DVZ de mogelijkheid heeft gehad om de belangrijkste punten van uw asielaas te vertellen (CGVS, p 3). Bovendien werd desbetreffende verklaring bij de DVZ aan u voorgelezen in uw moedertaal, zijnde Pashtou, en na afloop door u persoonlijk ondertekend (DVZ, Vragenlijst d.d. 03/04/2025) waardoor toch wel gesteld mag worden dat u op de hoogte was van wat u verklaard heeft.

Het incident waaraan u uw vrees koppelt, namelijk de ontvoering van uw vader door de taliban, wordt door het CGVS al evenmin aannemelijk geacht. Allereerst slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw vader weldegelijk een voormalig lid van het leger was en hij een prominente positie uitoefende in uw dorp (zie supra), laat staan dat hij 3-4 keer werd bedreigd door de taliban doorheen zijn carrière (CGVS, p 10). U legt namelijk geen begin van bewijs neer van deze vermeende dreigbrieven. Er kan toch verwacht worden dat indien de taliban uw vader echt viseren, ze hem actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden en hem niet eerst nog eens zouden waarschuwen. Ten tweede stelt u niet te weten welke talibangroepering uw vader heeft meegenomen en verklaart u dat zij zeker niet afkomstig waren uit Kapisa aangezien jullie nooit talibanleden gezien hebben in jullie provincie (CGVS, p 12-13).

Daarenboven zijn ook volgende zaken zeer onwaarschijnlijk. Ten eerste stelt u dat uw zus W. (...) degene was die de deur opende en daarmee de komst van de taliban aankondigde (CGVS, p 13). Echter was uw zus op het moment van de feiten slechts vier jaar oud en dus te jong om de taliban te woord te staan (DVZ, informatiefiche, punt 18). U dan gevraagd hoe zij wist dat de taliban aan de deur stonden, antwoordt u dat ze geweren bijhadden (CGVS, p 13). Ten tweede is het zeer onlogisch dat u de taliban bedreigt met de dood nadat zij uw vader al op een brute manier hadden meegenomen. Los van het feit dat u naliel dit element te vermelden op DVZ, is het een zeer groot risico een geduchte en tevens gewapende groep te bedreigen. Tot slot verklaart u dat u omwille van deze bedreiging één dag werd vastgehouden door hen maar dan weer werd vrijgelaten na bemiddeling van de dorpsouderen (CGVS, p 14). Hoewel u ze dus met de dood bedreigt en zij zich genoodzaakt zien u hiervoor op te pakken, laten ze u dan na eenvoudige bemiddeling toch weer vrij. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Dat ze u daarna nog twee keer komen zoeken thuis raakt kant noch wal (ibid.).

Tevens kan erop worden gewezen dat uw achterblijvend gezin in Afghanistan, met name uw moeder en broer, in hetzelfde dorp blijven wonen en ze geen veiligheidsmaatregelen nemen om zich te beschermen (CGVS, p 16). De taliban ondernamen geen verdere acties tegen uw familieleden (ibid.). Ook dit roept ernstige vraagtekens op bij het door u aangehaalde asielaas en het profiel van uw vader.

Ter afsluiting haalt u aan dat er tijdens uw reis naar België, toen u zich in Hongarije bevond, een naaktvideo van u werd gemaakt. U vreest dat deze nu in Afghanistan zal circuleren (CGVS, p 11). In het kader van uw verzoek om internationale bescherming dient er een toekomstgerichte beoordeling te worden gemaakt van de door u opgeworpen vrees voor vervolging. Er dient te worden besloten dat u in deze echter niet overtuigt. Allereerst dient wederom vermeld te worden dat u hier pas melding van maakte tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. U gevraagd waarom u hier niets over zei op de DVZ, verklaart u dat er u geen tijd werd gegeven om alles te vertellen. Echter werd u daar gevraagd om alle redenen uit de doeken te doen waarom u besloot uw land van herkomst te verlaten. Tevens werd u gevraagd of u problemen had met uw medeburgers waarop u enkel naar de taliban verwees en kreeg u de mogelijkheid om nog iets toe te voegen, waar u niet op inging (DVZ informatiefiche, punt 5-8). Toen er gepeild werd naar uw reisweg, verklaarde u bij Hongarije als reden van vertrek dat uw doel België was, zonder hierover verder uit te weiden (DVZ informatiefiche, punt 33). Ook uit de fiche NBMV blijkt dat er u weldegelijk de kans werd geboden om te praten over zaken die met u zijn gebeurd onderweg, waarop u antwoordde dat u honger en dorst had geleden (Fiche NBMV). U hierop gewezen, past u uw antwoord aan en stelt u dat u toen dacht dat het toch beter was om dit op het CGVS te verklaren (CGVS, p 11). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen biedt geenszins een verschoningsgrond voor dergelijke tegenstrijdigheid. Zulke verklaringen doen dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot

doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van u worden verwacht dat u de naaktvideo zou vermelden. Uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw verklaringen over de video komt danig op de helling te staan.

Wat er ook van zij, tevens dient te worden opgemerkt dat er geen concrete en tastbare aanwijzingen voorhanden zijn dat de mensen die deze video zouden hebben gemaakt het werkelijk op u gemunt zouden hebben en u in de toekomst werkelijk nog zou willen treffen. U gevraagd hoe mensen in Afghanistan over het bestaan van deze video zouden weten, blijft u het antwoord schuldig en gist u dat het misschien via facebook zal gedeeld worden (CGVS, p 11.) Zelf verklaart u dat u niet heeft vernomen van mensen in Afghanistan dat ze deze video al zouden hebben gezien (CGVS, p 17). Uw vrees, in zoverre het bestaan van de video al geloofwaardig zou zijn, is dan ook volstrekt hypothetisch. Hiermee kan u geen nood aan bescherming aantonen of problemen aantonen die gelijk staan aan een situatie van vervolging of ernstige schade.

De documenten die u hebt voorgelegd van u en uw familie zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. Aangezien u misleidende verklaringen aflegde over uw leeftijd is de kopie van uw taskara niet bij machte op onomstotelijke wijze uw identiteit aan te tonen. Uit de taskara van uw vader kan er geen familiale band worden afgeleid. De werkdocumenten waarvan u zegt dat ze betrekking hebben op uw vader (zijnde: een kopie van zijn bankkaarten, en een kopie van de aanstellingsbrief als hoofd van de Kuchi gemeenschap), zijn slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Immers hebben fotokopieën weinig bewijswaarde gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. U slaagt er bovendien niet in aan te tonen dat deze stukken daadwerkelijk aan uw vader toebehoren. Zo brengt u – naast uw gebrek aan kennis- ook geen begin van bewijs van de familiale band met deze persoon aan (CGVS, p 17). De e-mail van uw psycholoog werd reeds besproken. De documenten waarmee u wilt aantonen dat een Pakistaanse firma uw documenten inhoudt, voegen verder niets toe aan uw relaas.

Tot slot hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van verklaringen niet herstellen. En moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen.

Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments. Blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEDD registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments_europa.eu) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance

Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders

systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de algemene beginselen van bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht”*.

3.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift geen stavingsstukken.

De verwerende partij maakt op 16 december 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar:

- “1. *Brief Afghan Argo*
2. *arbeidsovereenkomst*
3. *attest psycholoog*”

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging

behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partij duidt, waar zij de schending aanvoert van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”, niet welk(e) beginsel(en) zij benevens de zorgvuldigheids-, de redelijkheids- en de motiveringsplicht geschonden acht. Evenmin preciseert zij waaruit de schending zou bestaan. Bijgevolg wordt voormelde schending niet dienstig aangevoerd.

3.5.2. Verder wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd waarbij dit besluit omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.3. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Het CGVS merkt ook op dat hoewel u melding maakt van psychologische problemen, in het bijzonder stress en slaapproblemen (CGVS, p 14, 17 en 18), u niet de minste aanwijzing hebt gegeven van overtuigende, nauwkeurige en ernstige bewijzen die het CGVS kunnen inlichten over de realiteit, de omvang en de ernst van dit probleem dat u beweert te hebben, of de behandeling die dit vereist. U legt in dit opzicht een e-mail neer van uw psycholoog. Uit dit document blijkt nergens dat u niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure.

In dit medisch-psychologisch attest wordt in fine gewag gemaakt van PTSS, gekenmerkt door paniekaanvallen, flashbacks en slaapproblemen. De huidige behandeling zou gericht zijn op het uitroeien van deze fobieën en het behandelen van PTSS. Er wordt echter nergens uiteengezet wat deze behandeling inhoudt, noch wordt geconcretiseerd welke steunmaatregelen in casu kunnen worden verleend. Er wordt op zeer summiere wijze gesteld dat er sprake is van PTSS. Uit het psychologisch attest blijkt nergens dat of op welke wijze uw mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld en wordt hierin nergens enigszins verduidelijkt hoe tot de diagnose PTSS is gekomen. Ook lijkt dit attest eenvoudigweg te zijn gebaseerd op uw verklaringen en gedragingen tijdens de gesprekken met uw psycholoog, en werd het niet opgesteld door een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Daarenboven staat er te lezen dat u herhaaldelijk werd blootgesteld aan buitensporig geweld en mishandeling, terwijl u daar niets over hebt verklaard ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Voorts blijkt hieruit nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Het CGVS stelt vast dat u bij de huidige stand van zaken evenmin een recent medisch-psychologisch document heeft overgelegd waaruit de door u gestelde gezondheidsproblemen blijken.

Uit het verloop van het persoonlijk onderhoud kon daarenboven op geen enkel moment worden opgemaakt dat u het moeilijk had om bepaalde vragen te beantwoorden. U begreep alle vragen en gaf zonder aarzeling of lange pauzes antwoord. Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u niet op inging (CGVS p 1). Het onderhoud vond in normale omstandigheden plaats en op het einde van het onderhoud gaf u te kennen de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (CGVS p 2 en 17), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij uit in het verzoekschrift kritiek op deze beoordeling maar zij overtuigt met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog niet om de gegeven motivering te ontkrachten. Uit de e-mail van haar psychotherapeut van 11 april 2025 blijkt dat verzoekende partij sinds een maand opgevolgd wordt en dat verzoekende partij omwille van hetgeen zij heeft meegemaakt in Afghanistan en onderweg naar België alsook haar actuele situatie lijdt aan acuut PTSS. Dit wordt blijkens het attest gekarakteriseerd door paniekaanvallen, pijnlijke flashbacks en ernstige slaapproblemen. Verzoekende partij zou ook lijden aan verschillende fobieën. De huidige behandeling zou erin bestaan deze fobieën uit te roeien en de PTSS te

behandelen. Zoals de commissaris-generaal blijkt algehele lezing van voormelde e-mail aldus op goede gronden vaststelt kan uit dit attest niet afgeleid worden dat verzoekende partij niet in staat zou zijn op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure. Immers blijkt inderdaad dat slechts zeer summier wordt vermeld dat verzoekende partij lijdt aan PTSS zonder dat aangegeven wordt op grond van welk medisch of neuropsychologisch onderzoek deze diagnose gesteld werd. De Raad volgt de commissaris-generaal geheel dat dit attest eenvoudigweg lijkt te zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoekende partij en haar gedragingen tijdens de gesprekken met de psycholoog en dat in het attest dan wel vermeld staat dat verzoekende partij herhaaldelijk werd blootgesteld aan buitensporig geweld en mishandelingen maar verzoekende partij daar nooit melding van heeft gemaakt tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Evenmin wordt in het attest uiteengezet wat de behandeling inhoudt noch wordt geconcretiseerd welke steunmaatregelen *in casu* kunnen worden verleend. Al deze vaststellingen laten toe hetgeen gesteld in het psychologisch attest danig in perspectief te plaatsen en te oordelen dat hetgeen geattesteerd in het psychologisch attest geenszins van die orde is dat aangenomen kan worden dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij haar verhinderde om volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure, temeer nog gelet op het feit dat – zoals de commissaris-generaal evenzeer terecht vaststelt het persoonlijk onderhoud een normaal verloop heeft gekend.

Het betoog van verzoekende partij dat nergens vereist wordt dat psychische problemen enkel kunnen worden vastgesteld door een psychiater of andere arts, wat, anders dan verzoekende partij lijkt voor te houden, ook niet als dusdanig wordt beweerd in de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de commissaris-generaal het voorgelegde attest op zijn inhoudelijke merites vermag te beoordelen en na te gaan of hetgeen erin geattesteerd van invloed is op de capaciteit van verzoekende partij om volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. De Raad benadrukt daarbij dat het feit dat een persoon een psychische aandoening heeft niet *ipso facto* inhoudt dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89). Verzoekende partij betoogt voorts wel dat “(d)e diagnose (...) concreet (is) en (...) niet enkel uit (haar) verklaringen (komt)” maar zij blijft steken in een subjectieve overtuiging en een loutere verwijzing naar het psychologisch attest terwijl, zoals blijkt uit de bespreking *supra*, op lezing van dit attest geenszins blijkt op grond van welk onderzoek de psycholoog tot de geattesteerde diagnose komt maar eerder uit dit attest naar voren komt dat de psycholoog zich louter gebaseerd heeft op de verklaringen van verzoekende partij en haar gedrag tijdens de gesprekken. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, kan hetgeen gesteld in het psychologisch attest, gelet op de bespreking *supra*, geenszins volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekende partij lijdt aan een dusdanige mentale problematiek die haar verhindert om volwaardig deel te nemen aan de asielprocedure. Dat zij nood zou hebben aan psychologische opvolging doet niet anderszins besluiten. De commissaris-generaal kon terecht besluiten dat er in hoofde van verzoekende partij geen sprake is van bijzondere procedurele noden.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal enig relevant gegeven veronachtzaamd heeft derwijze dat dit van invloed had kunnen zijn op diens beoordeling inzake bijzondere procedurele noden.

Zoals uit voorgaande genoegzaam naar voren komt kan ook niet blijken dat de geattesteerde mentale gezondheidstoestand van verzoekende partij een verklaring kan bieden inzake de pertinente vaststellingen die toelaten te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Waar in dit attest voorts nog gewag wordt gemaakt van de bedreigingen door de taliban, wijst de Raad erop dat deze vermelding louter een weergave is van de verklaringen van verzoekende partij nu de psycholoog evident niet aanwezig was bij de voorgehouden vervolgingsfeiten zodat hetgeen gesteld in het attest dienaangaande niet afkomstig is van enige objectieve bron, de psycholoog de gesuggereerde oorzaak van de geattesteerde aandoening bijgevolg ook alleen maar baseert op de verklaringen van verzoekende partij en dit attest *an sich* dan ook geenszins vermag het vluchtrelaas van verzoekende partij geloofwaardig te bevinden.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij via haar aanvullende nota nog een psychologisch attest neer gedateerd 29 oktober 2025 maar de Raad stelt vast dat hetgeen erin geattesteerd in wezen een herhaling betreft van het reeds besproken psychologisch attest en dezelfde bevindingen zoals hoger weergegeven ook gelden voor dit nieuwe psychologisch attest.

Dat verzoekende partij mentale problemen zou kennen, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan de ongelooftwaardigheid van het vluchtrelaas zoals blijkt uit de bespreking *infra* niet herstellen en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van het EHRM, wijst de Raad er dienaangaande op dat het EHRM in het door verzoekende partij aangehaalde arrest van 9 maart 2010 in de zaak nr. 41827/07,

R.C. tegen Zweden, eerst vastgesteld heeft dat de betrokkene in die zaak een coherent relaas heeft gegeven, weliswaar met enkele onduidelijkheden, waardoor de algemene geloofwaardigheid van het asielaanvraagstuk echter niet werd ondermijnd. Het Hof heeft dan overwogen dat het in die zaak door de betrokkene overgelegd medisch attest een sterke aanwijzing inhield dat de littekens en de verwondingen van de betrokkene konden zijn veroorzaakt door mishandeling of foltering. Volgens het Hof zijn de asielinstanties in dergelijke gevallen, in het bijzonder wanneer er een sterke aanwijzing is dat de verwondingen van de betrokkene kunnen veroorzaakt zijn door foltering, gehouden tot een rigoureuus onderzoek van alle gegevens. *In casu* kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden aan de verklaringen van verzoekende partij zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en dewelke blijkens de bespreking in onderhavig arrest niet weerlegd worden door de verzoekende partij. Anders dan in de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak, is te dezen dus geen sprake van een coherent relaas, al dan niet met enkele onduidelijkheden, maar van een ongeloofwaardig relaas en kan het psychologisch attest, waaruit ook niet kan blijken dat verzoekende partij fysieke sporen of psychologische problemen heeft die objectief gerelateerd kunnen worden aan de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten, geenszins volstaan om het vluchteloos van verzoekende partij alsnog geloofwaardig te bevinden (cfr. RvS, nr. 258.102 van 4 december 2023; RvS, nr. 13.703 (c) van 6 april 2020).

Voor zover verzoekende partij voorhoudt dat zij omwille van haar mentale problematiek in het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, verwijst de Raad naar zijn bespreking *sub* 3.6.11.

In zoverre verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad wijst de Raad erop dat deze rechtspraak geen precedentswerking kent en verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de feitelijkheden die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak dezelfde zijn als de feitelijkheden die haar zaak kenmerken.

3.5.4. Landeninformatie

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift aan dat er een gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *'Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.'* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door de partijen wordt aangereikt.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

3.6.2. Opdat een vluchtrelaas aan deze bepaling wordt getoetst, moet het in eerste instantie geloofwaardig worden bevonden. De commissaris-generaal heeft uitgebreid gemotiveerd waarom dat niet het geval is. Deze motieven komen de Raad als pertinent voor omdat ze de kern van het relaas raken en ze vinden steun in het administratief dossier, zodat het aan verzoekende partij toekomt om ze met concrete argumenten te weerleggen. Het uitgebreide theoretische betoog in het verzoekschrift volstaat daartoe niet.

3.6.3. Verzoekende partij houdt dan wel voor dat het volkomen verklaarbaar is dat zij weinig kennis heeft over de werkzaamheden van haar vader nu zij in haar jeugd niet rechtstreeks betrokken was bij dat werk en haar vader mogelijk zwijgzaam was uit veiligheidsvrees, maar zij overtuigt geenszins om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Zoals blijkt uit de gestelde vragen tijdens het gehoor wordt van verzoekende partij geenszins verwacht dat zij een zeer gedetailleerde kennis zou hebben over de tewerkstelling van haar vader. Er kan van haar evenwel wél verwacht worden dat – nu het profiel van haar vader een kernelement vormt van haar vluchtrelaas – zij in staat is om op een aantal eenvoudige en essentiële vragen omtrent de tewerkstelling van haar vader te antwoorden en een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat zij daarin schromelijk tekort schiet. Het excuus dat verzoekende partij in het verzoekschrift naar voren brengt om haar oppervlakkige, ontoereikende verklaringen inzake de tewerkstelling van haar vader te verschonen -met name het argument dat haar vader weinig of geen informatie gaf over zijn tewerkstelling gelet op veiligheidsrisico – kan hoegenaamd niet overtuigen om de pertinente motieven in de bestreden beslissing aangaande het ongelooftwaardig karakter van het voorgehouden profiel van haar vader te ontkrachten. Niet alleen gaat dit in tegen haar verklaringen dat de dorpelingen op de hoogte waren van het feit dat haar vader zabed was (CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 10) en was, gelet op de eigenheid van de job, ook zijn tewerkstelling als malek geenszins een geheim (CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 9) zodat niet kan ingezien worden waarom haar vader verzoekende partij - die zijn oudste zoon is – niks wezenlijks zou verteld hebben over zijn tewerkstelling, maar benadrukt de Raad evenzeer – zoals de commissaris-generaal ook terecht heeft gedaan – dat het geenszins aannemelijk is dat zij nooit geïnformeerd heeft naar haar vaders job, niet alleen niet bij haar vader maar ook niet bij andere mensen zoals haar moeder, haar ooms of de collega van haar vader die zij gesproken zou hebben in Turkije (CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 7). Het is geenszins aannemelijk dat verzoekende partij wel vraagt om documenten inzake de tewerkstelling van haar vader op te sturen, maar verder nalaat zich bij haar familie, of via een collega van haar vader, te informeren over diens tewerkstelling (CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 16), zo diens tewerkstelling op waarheid berust. Gelet op voorgaande kan verzoekende partij zich ook bezwaarlijk verschuilen achter haar jonge leeftijd of haar – overigens ongesubstantieerd – betoog inzake de Afghaanse cultuur om haar onwetendheid te verschonen. Mede gelet op het feit dat de tewerkstelling van haar vader een kernelement vormt van haar vluchtrelaas, overtuigt verzoekende partij met hetgeen gesteld in het verzoekschrift niet om de vastgestelde lacunes, vaagheden en algemeenheden met betrekking tot de tewerkstelling van haar vader te verschonen.

3.6.4. Zoals verder blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing heeft de verzoekende partij evenmin (overtuigende) stukken voorgelegd inzake de familiale link met haar vader noch inzake diens tewerkstelling. Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij zich in een precaire situatie bevond bij vertrek en geen toegang had tot documenten doet zij hoegenaamd geen afbreuk aan de motivering dat zij verklaarde dat zij de werkdocumenten van haar vader als zabed nog zou toezenden aan het CGVS, *quod non* (CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 6) zodat het stuk dat bepaalde documenten werden in beslag genomen door het Pakistaans leger (9 november 2024) hoe dan ook niet dienstig is om het gebrek aan (overtuigende) documenten te verklaren. Bovendien kan het verlies van haar gsm geen verschoningsgrond vormen voor de

afwezigheid van foto's van haarzelf met haar vader (CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 17) nu aangenomen mag worden dat haar familie in Afghanistan nog in bezit is van foto's waarop verzoekende partij met haar vader staat afgebeeld, zo er werkelijk een familiale link is. Het gegeven dat zij wel andere documenten inzake haar vader opvraagt bij haar familie (CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 16), maar nalaat dergelijke foto's op te vragen, doet verder afbreuk aan haar relaas. Verder benadrukt de Raad ook nog dat documenten slechts een vluchtrelaas vermogen te ondersteunen voor zover dit vluchtrelaas gebaseerd is op geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

Waar verzoekende partij via aanvullende nota nogmaals een kopie van een "*Apologize letter*" van Afghan Cargo voegt waarin – in uitermate gebrekkig Engels – de voorzitter van "*Afghan Cargo Company*" (*sic*) zich verontschuldigt voor het feit dat zij de "*Tazkira (ID Card), Military Photos, Military ID cards that they were belong to S.A.R (..) Son of P. (..)*" niet konden versturen aan verzoekende partij omdat deze documenten door het Pakistaans leger in beslag werden genomen, wijst de Raad erop dat zij dit stuk reeds heeft voorgelegd bij het CGVS (zie bespreking *supra*) en zij door dit opnieuw voor te leggen bij de Raad – waarbij de Raad nog benadrukt dat het slechts gaat om een kopie hetwelk gemakkelijk te manipuleren is en gelet op het gebrekkige Engels in dit stuk waarbij ook de naam van het bedrijf verkeerd gespeld wordt ("*Company*" in plaats van "*Company*") de authenticiteit ervan ernstig betwijfeld wordt – er geenszins in slaagt afbreuk te doen aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing die terecht doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van haar relaas.

3.6.5. Anders dan wat verzoekende partij nog voorhoudt, stelt de commissaris-generaal geenszins in de bestreden beslissing dat verzoekende partij *niks* kan vertellen over de tewerkstelling van haar vader, maar wijst hij er op goede gronden op dat de informatie die verzoekende partij geeft te algemeen is en verder behept is met talrijke onwetendheden waardoor de commissaris-generaal terecht besluit dat het voorgehouden profiel van haar vader geenszins aannemelijk is. Door de algemene zaken die zij wist te vertellen te herhalen in het verzoekschrift en de subjectieve overtuiging te zijn toegedaan dat haar relaas op waarheid berust, slaagt verzoekende partij er geenszins in de motieven die terecht doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het voorgehouden profiel van haar vader in een ander daglicht te plaatsen.

3.6.6. Verzoekende partij beticht het CGVS verder weliswaar van subjectiviteit, doch zij reikt geen elementen aan die deze – nochtans ernstige – aantijging kunnen onderbouwen. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid, enig gebrek aan objectiviteit of enig gebrek aan ernstig onderzoek worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.6.7. Waar verzoekende partij verder nog verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat personen die gelieerd kunnen worden aan de voormalige veiligheidstroepen en hun familieleden een risicoprofiel hebben, volstaat het te verwijzen naar de bespreking *supra* waaruit blijkt dat verzoekende partij geenszins de tewerkstelling van haar vader aannemelijk heeft gemaakt zodat de door haar bijgebrachte algemene informatie *in casu* hoe dan ook niet dienstig is. Dit daarenboven nog daargelaten de vaststelling dat blijkens de aan de Raad ter beschikking gestelde objectieve informatie het loutere feit familielid te zijn van vroegere leden van het Afghaans veiligheidsapparaat onvoldoende is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken. Zo blijkt immers uit de beschikbare landeninformatie niet dat er heden sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren bij de voormalige Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een persoon die in het verleden voor buitenlandse troepen werkzaam was een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: *Targeting of individuals* van augustus 2022, blz. 74-77; EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024, blz. 33-34). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of voor buitenlandse troepen worden of zullen worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoekende partij, wiens uiteenzettingen, gezien de pertinente motieven in de bestreden beslissing, niet als geloofwaardig kunnen worden bevonden, toont niet aan wel degelijk gevisieerd te zijn of zullen worden door de taliban.

3.6.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

3.6.9. Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat “*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*”. Zoals *supra* werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Haar betoog dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven kan aldus niet aangenomen worden.

Ook waar zij doorheen haar verzoekschrift hamert op het feit dat de commissaris-generaal niet tegemoet zou zijn gekomen aan de samenwerkingsplicht, wijst de Raad erop dat de in artikel 48/6, § 1, tweede zin, van de Vreemdelingenwet bedoelde samenwerkingsplicht, dat de omzetting vormt van artikel 4 van richtlijn 2011/95, er niet aan in de weg dat de bewijslast in de eerste plaats op de verzoeker om internationale bescherming rust die zelf alle essentiële elementen voor de beoordeling van zijn verzoek dient aan te brengen. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (arrest van 22 november 2012 in de zaak C-277/11, *M.M.*) de samenwerkingsplicht inhoudt dat de betrokken lidstaat actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn. Te dezen is er echter geen sprake van elementen die niet volledig, actueel of relevant zijn, maar van een ongeloofwaardig geacht asielaas. De Raad benadrukt daarbij ook dat de commissaris-generaal niet moet bewijzen dat feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. (cfr. RvS, nr. 264.562 van 20 oktober 2025).

3.6.10. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in diens conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

3.6.11. Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 16 december 2025 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. De beschouwingen in het verzoekschrift doen hierover niet anders besluiten.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 4 juni 2025 – dus ruim na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 – werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Hoewel haar uitdrukkelijk gevraagd werd wat zij vreest en of zij alle redenen heeft kunnen vertellen waarom

zij niet terug kan naar Afghanistan (CGVS, NPO 4 juni 2025, pp. 11 en 17), haalde verzoekende partij geenszins aan dat zij bij terugkeer een vrees koesterde omwille van haar verblijf in het Westen. Zij haalde enkel een naaktvideo aan die van haar zou zijn gemaakt, maar zoals de commissaris-generaal op goede gronden motiveert en geenszins op concrete wijze wordt weerlegd door verzoekende partij, kan zij daarmee niet overtuigen om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Met haar voorts hoofdzakelijk theoretisch betoog in het verzoekschrift inzake “*verwestering*” maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij, die aangaf soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, 3 april 2025), een politieke of godsdienstige overtuiging heeft die in Afghanistan als afwijkend zou kunnen worden aanzien en waardoor zij dreigt te worden vervolgd. Verzoekende partij toont met een loutere verwijzing naar haar verblijf in het Westen, het betoog dat zij omgaat met meisjes en de bij de aanvullende nota gevoegde arbeidsovereenkomst waaruit blijkt dat zij één dag gewerkt heeft als seizoensarbeider in de fruitteelt niet *in concreto* aan dat zij enige gedraging stelt of een levensstijl heeft die negatief zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban. De Raad merkt ook op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan (Verklaring DVZ, 3 april 2025, punt 10 en CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 3-5), dat zij aldaar nog beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk, waaronder minstens haar moeder, een broer, twee zussen en een maternale oom (Verklaring DVZ, 3 april 2025, punten 13 en 18 en CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 4 en 16), zij hiermee ook nog contact heeft (Verklaring DVZ, 3 april 2025, punt 15 en CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 4 en 15-16), dat zij Afghanistan verliet omstreeks oktober 2021 (Verklaring DVZ, 3 april 2025, punt, 33 en CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 5) op minstens 16-jarige leeftijd – en dus toen zij al voor een groot stuk gevormd was door de samenleving waarin zij opgroeide, dat zij, toen zij al in Turkije was, via een vriend nog een relatie is aangegaan met een Afghaans meisje, eveneens soennitisch moslim en dat zich in hetzelfde dorp (Koretas) bevindt in Afghanistan als de familie van verzoekende partij (Verklaring DVZ, 3 april 2025, punt 16b en CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 4) en zij pas sinds medio oktober 2024 in België verblijft en er geen aanwijzingen zijn dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat het loutere feit dat zij op minstens zestienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en zij enige tijd in het Westen heeft doorgebracht, volstaat om anders te oordelen.

Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

De met het verzoekschrift en de aanvullende nota aangebrachte elementen geven enkel aan dat de verzoekende partij zich aangepast heeft aan de omstandigheden van haar verblijf in België in het kader van haar lopende procedure om internationale bescherming in België, met name dat zij gewerkt heeft. Het loutere feit dat de verzoekende partij enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten (zoals vrije omgang met vrouwen) en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat de verzoekende partij daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat de verzoekende partij deze zou opgeven of verbergen.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar haar psychologische kwetsbaarheid, merkt de Raad op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 van EUAA worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de “*wil van God*”. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (“*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, p. 102-103; “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024, p.92-94). Niet elke persoon met ernstige gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens voornoemde “*Country Guidance: Afghanistan*” moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoekende partij in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van haar fysieke/psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van haar situatie door haar familie.

Uit de voorgelegde psychologische attesten kan evenwel geenszins blijken dat verzoekende partij kampt met een dermate ernstige psychische problematiek die haar niet in staat zou stellen volwaardig aan het dagelijkse leven deel te nemen. Dit temeer uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij in België nog recent in december 2025 gewerkt heeft en zij ter terechtzitting tevens verklaarde dat zij zich ingeschreven heeft om in 2026 met een schoolopleiding te beginnen.

Zo aldus aangenomen moet worden dat verzoekende partij psychische klachten kent, dan blijkt geenszins dat deze klachten dermate ernstig zijn dat zij daardoor niet in staat zal zijn om zich bij terugkeer naar haar land van herkomst aan te passen aan de geldende normen en verwachtingen of dat zij hierdoor in de negatieve aandacht van de samenleving, haar familie of de taliban zal komen.

Verder maakt verzoekende partij, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerdde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van haar afwezigheid en terugkeer.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat betreft haar betoog over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij in de actuele stand van zaken louter omwille van haar verblijf in België, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat zij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die ongeveer één jaar en drie maanden in België verblijft, een groot deel van haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Afghanistan, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

3.6.12. De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.7. Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

- b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, temeer zijzelf verklaarde dat haar familie zich financieel kan onderhouden via de opbrengst van hun druivenplantjes (CGVS, NPO, 4 juni 2025, p. 4), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De Raad benadrukt voorts dat thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voorligt.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt.

Haar uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat haar op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie, en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 4 juni 2025 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont waarom de verzoekende partij de vluchtelingen- en de subsidiaire status wordt geweigerd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen kennelijke beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen. Gelet op deze vaststelling moet niet worden onderzocht of een intern vestigingsalternatief voorhanden is.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van de beroepen zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER